

Davorin Trstenjak je mož srednje, zeló krepke postave; pod visokim čelom mu švigajo mило-prijazne rujavkaste oči. Pokojni Davorin Trstenjak je pisal o svojem rojaku in prijatelju Stanku Vrazu, da je bil človek brez vsake strasti, da je strastno ljubil le svoj narod. To isto moremo trditi o našem Davorinu. On je varčen, vedno trezen, na vsak vinar dobro pazeč gospodar, ki ne ljubi nikakih v Hrvatih že od davnosti navadnih velikih pojedin, katere so ljudem često na škodo in kvar, vneto ljubi le jedino svoj slovenski in hrvaški narod, kateri mu je dal drugo domovino. Drugo njegovo strast smemo tukaj navesti in ta strast je po zimi ugodna zabava, to je lov. Davorin je velik prijatelj divjačine in dober lovec, kakor malone vsi njegovi bližnji moški sorodniki. Akoprem je naš Davorin zeló previden gospodar, ne moremo in ne smemo reči, da bi ne imel radodarnih rok, ker podpira z denarjem vsako dobro in narodu koristno podjetje. Ni plemenitega namena, za katerega bi med Hrvati ne bil nabiral in tudi nabral dokaj milodarov. Zato je tudi poseben ljubljeneц hrvaškega naroda. Istotako spoštuje in ljubi našega štajerskega rojaka hrvaško učiteljstvo. V Kostajnici uživa lep ugled med ondotnim prebivalstvom, katero mu je poverilo ravnateljstvo svoje „pučke hranilnice“, katera daje denarje na male obresti.

Kostajniška šola je na jako dobrem glasu. Zemeljski šolski nadzornik Stipetić je rekel o neki priliki, da je ona najbolja na Hrvaškem, a pred Trstenjakom se je štela med

zadnje. Iz tega je jasno razvidno, kako imenitna učiteljska moč je učitelj Slovenec med Hrvati.

Mož je blage čudi, toda pogumen. Kot izvrsten plavač je še bivši gimnazijalec v Varaždinu otel nekemu učencu iz četrtega normalnega razreda življenje; dečko se je kopal v Plitvici, kjer ga je bistra voda zavila pod mlin. Pomoči ni bilo nikake, a naš Davorin ni pet ni šest je skočil oblečen v vodo, potonil se in izvlekel dečka iz vode.

Kot dijak je bil na vseh slovenskih taborih, kjer se je navduševal za narodne ideje.

Trstenjakovo življenje smemo po vsi pravici srečno imenovati. Dne 11. vel. srpana l. 1873. se je v Karlovcu oženil. Žena mu je rojena Karlovčanka Barbara Holjac, ki je dobra in vestna učiteljica. Sreča je bila zanj, da je bila tudi ona ž njim vred premeščena, kar se navadno ne dogaja. Iz tega srečnega zakona je bilo čvetero otrok. Prva hčerka Ljubica je umrla v Karlovcu kot izvrstna učenka, tudi prvi sin Ivan, ki je bil zeló nadarjen, umrl je, ko še ni začel v šolo hoditi. A večje veselje imata pridna in vzgledna roditelja s svojima še živečima otrokoma: hčerko Milico je vzel v Kostajnici vzgleden in premožen trgovec Stucin, katerega ded je bil rodом Slovenec s Kranjskega. Najmlajši sin Milan je dober dijak.

Našemu Davorinu je letos 25 let, kar je začel pisateljvati. V vseh njegovih delih je jezik blagoglasen, krepak in jedrnat, zlog prost, jednostaven in eleganten. Kakor deluje Hrvatом v korist, tako pa Slovencem v ponos.

Smrt in življenje.

Mrtvaški zvonovi na večer
Zvené preko tihe doline,
Na mrtvega nas trpina
Spominjajo žive trpine.

Kdor vedno le smrt premišlja,
Kakó mu življenje preseda;
Kdor misli le na življenje,
Kako ga prestraši — smrt bleда!

Anton Medved.